

«Dan moet je zeggen, wat je meent», ging de Maartsche Haas voort.

«Dat doe ik ook», antwoordde Alice haastig, «ten minste — ten minste, ik meen wat ik zeg, — en dat komt op 't zelfde neer, weet je».

«Het lijkt er niet naar!» zei de Hoedenmaker.

«Je zou even goed kunnen zeggen, dat «ik zie, wat ik eet» hetzelfde is als «ik eet, wat ik zie!»»

«Je kon even goed zeggen», voegde de Maartsche Haas er aan toe, «dat «ik houd van wat ik krijg» hetzelfde is als «ik krijg, waarvan ik houd!»»

«Je zou even goed kunnen zeggen», voegde de Zevenlaper er bij, die in zijn slaap scheen te praten, «dat «ik adem, als ik slaap» hetzelfde is als «ik slaap, als ik adem!»»

«Dat *is* hetzelfde bij *jou*», zei de Hoedenmaker. Hier hokte het gesprek en zweeg het gezelschap een poosje, terwijl Alice zich nog eens alles — maar dat was niet veel — in de herinnering terugriep omtrent raven en schrijfflessenaars.

De Hoedenmaker verbrak het eerst het stilzwijgen. «De hoeveelste is het?» zei hij, zich tot Alice wendende. Hij had zijn horloge uit den zak genomen, terwijl hij het telkens schudde en aan zijn oor hield.

Alice dacht een poosje na en zei toen: «De vierde».